

“मीठे बच्चे- सतगुरु आउनु भएको छ तिम्रो तकदिर उच्च बनाउन, त्यसैले तिम्रो चलन धेरै धेरै रोयल हुनुपर्छ ।”

प्रश्न:- ड्रामामा कुनचाहिँ प्लान बनेको छ, त्यसैले कसैलाई दोष दिन सकिदैन ?

उत्तर:- ड्रामामा यो पुरानो दुनियाँको विनाशको योजना बनेको छ, यसमा कसैको दोष छैन । यतिखेर यसको विनाशको लागि प्रकृतिलाई धेरै रिस उठेको छ । चारैतिर भूकम्प जान्छ, घर भत्किन्छन्, बाढी आउँछ, अनिकाल पर्नेछ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! अब यस पुरानो दुनियाँबाट तिमीले आफ्नो बुद्धियोग हटाइदेऊ, सतगुरुको श्रीमतमा चल । जीवन छँदै देहको भान छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्ने पुरुषार्थ गर ।

गीत:- हमें उन राहों पर चलना है...

ओम् शान्ति । कुन मार्गमा चलनु छ ? गुरुले देखाउनु भएको मार्गमा चलनु छ । यहाँ कुनचाहिँ गुरु हुनुहुन्छ ? उठ्दा-बस्दा मनुष्यहरूको मुखबाट निस्कन्छ, वाह गुरु ! गुरु त अनेकौं छन् । वाह गुरु ! कसलाई भनिन्छ ? कसको महिमा गाइन्छ ? सतगुरु एक बाबा नै हुनुहुन्छ । भक्ति मार्गमा धेरै गुरुहरू छन् । कसैले कसैको महिमा गर्छन्, कसैले कसैको महिमा गर्छन् । बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, सच्चा सतगुरु उहाँ एक हुनुहुन्छ, जसको नै वाह-वाह मानिन्छ । सच्चा सतगुरु हुनुहुन्छ भने अवश्य भ्रुष्टा पनि छन् । सच्चा हुनुहुन्छ संगममा । भक्ति मार्गमा पनि सच्चाकै महिमा गाउँछन् । उच्चभन्दा उच्च बाबा नै सच्चा हुनुहुन्छ, उहाँ नै मुक्तिदाता र गाइड पनि बन्नुहुन्छ । आजकलका गुरुहरू त गंगा स्नानमा वा तीर्थहरूमा लैजाने पण्डा बन्छन् । यहाँ सतगुरु त यस्तो हुनुहुन्छ, जसलाई सबैले याद गर्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस् । पतित-पावन सतगुरुलाई नै भनिन्छ । उहाँले नै पावन बनाउन सक्नुहुन्छ । ती गुरुहरूले पावन बनाउन सक्दैनन् । उनीहरू कसैले यस्तो भन्दैनन्- मलाई याद गर । गीता पनि अवश्य पढ्छन् तर अर्थ बिलकुलै जान्दैनन् । यदि सतगुरु एउटै हुनुहुन्छ भनेर जानेको भए आफूलाई गुरु कहलाउने थिएनन् । ड्रामा अनुसार भक्ति मार्गको विभाग नै अलग छ जसमा अनेक गुरु, अनेक भक्त छन् । यहाँ त एउटै हुनुहुन्छ । फेरि यी देवी-देवताहरू पहिलो नम्बरमा आउँछन् । अहिले त लास्टमा छन् । बाबा आएर उनीहरूलाई सत्ययुगको बादशाही दिनुहुन्छ । अरू सबैले स्वतः फर्केर जानु छ, त्यसैले सबैका सद्गतिदाता एक भनिन्छ । तिमीले जान्दछौ- कल्प-कल्प संगममा नै देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ । तिमी पुरुषोत्तम बन्छौ । बाँकी अरू कुनै मेहनत गर्दैनौ । गायन पनि छ- गति-सद्गतिदाता एक हुनुहुन्छ । यो बाबाको नै महिमा हो । गति-सद्गति संगममा नै मिल्छ । सत्ययुगमा त हुन्छ एक धर्म । यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो नि । तर यो बुद्धि दिन्छ कसले ? तिमी जान्दछौ- बाबा नै आएर युक्ति बताउनुहुन्छ । श्रीमत दिनुहुन्छ कसलाई ? आत्माहरूलाई । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ । ज्ञान सिकाउनुहुन्छ नि । बाँकी सबै गुरुले भक्ति नै सिकाउँछन् । बाबाको ज्ञानले तिम्रो सद्गति हुन्छ । फेरि यस पुरानो दुनियाँबाट जान्छौ । तिम्रो यो बेहदको संन्यास पनि हो । बाबाले सम्झाउनु भएको छ, अहिले तिम्रो ८४ जन्मको चक्र पूरा भएको छ । अब यो दुनियाँ समाप्त हुनु छ । जसरी कुनै बिरामी सिरियस भयो भने भनिन्छ, अब यो त जानेवाला छ, उसलाई याद गर्दैनन् ।

२०७२ मंसिर १८ शुक्रबार ०४-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

शरीर समाप्त हुन्छ । बाँकी आत्माले त गएर अर्को शरीर लिन्छ । आशा टुट्छ । बंगालमा त आशा मरेको देखेपछि गंगामा लगेर डुबाइ दिन्छन्, प्राण निस्कोस् भनेर । मूर्तिहरूलाई पनि पूजा गरिसकेपछि फेरि लगेर भन्छन्— डुबि जा, डुबि जा... । अहिले तिमी जान्दछौ— यो सबै पुरानो दुनियाँ डुबेर जानु छ । बाढी आउनेछ, आगो लाग्नेछ, भोकले मानिस मर्नेछन् । यी सबै परिस्थिति आउनु नै छ । भूकम्पमा घरहरू ढल्नेछन् । यतिबेला प्रकृतिलाई रिस आएको छ त्यसैले सबैलाई नष्ट गरिदिनेछ । यी सबै परिस्थिति सारा दुनियाँकै लागि आउँछन् । अनेक प्रकारले मृत्यु हुन्छ । बम्बहरूमा पनि विष भरिएका हुन्छन् । अलिकति गन्ध आउने बित्तिकै बेहोस हुन्छन् । यो तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— के के हुनेवाला छ । यो सबै कसले गराउँछ ? बाबाले त गराउनुहुन्न । यो ड्रामामा निश्चित छ । कसैलाई पनि दोष दिइँदैन । ड्रामाको प्लान बनेको छ । पुरानो दुनियाँ नै फेरि नयाँ अवश्य हुन्छ । प्राकृतिक प्रकोपहरू हुन्छन् । विनाश हुनु नै छ । यस पुरानो दुनियाँबाट बुद्धिको योग हटाइदिनु— यसलाई बेहदको संन्यास भनिन्छ ।

अब तिमीले भन्छौ— वाह सतगुरु वाह ! जसले हामीलाई यो मार्ग देखाउनुभयो । बच्चाहरूलाई पनि सम्झाउनुहुन्छ— यस्तो काम नगर जसबाट उहाँको निन्दा हुन्छ । तिमी यहाँ जीवन छँदै मर्छौ । देहलाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ । देहबाट अलग आत्मा बनेर बाबालाई याद गर्नु छ । यो त धेरै राम्रो भन्छन्— वाह सतगुरु वाह ! पारलौकिक सतगुरुको नै वाह-वाह हुन्छ । लौकिक गुरु त धेरै छन् । सतगुरु त एक नै हुनुहुन्छ सच्चा-सच्चा, जसको फेरि भक्ति मार्गमा नाम पनि चलि आएको छ । सारा सृष्टिको पिता त एक नै हुनुहुन्छ । नयाँ सृष्टिको स्थापना कसरी हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । शास्त्रहरूमा त देखाउँछन्, प्रलय भयो अनि पीपलको पातमा श्रीकृष्ण आए । अहिले तिमीले जान्दछौ— पीपलको पातमा कसरी आउँछन् ? कृष्णको महिमा गर्दैमा केही फाइदा हुँदैन । तिमीलाई अब चढ्ती कलामा लैजानको लागि सतगुरु मिल्नु भएको छ । भनिन्छ नि— चढ्ती कला, तेरे भाने सर्वका भला । रूहानी बाबा बसेर आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ । ८४ जन्म पनि आत्माहरूले लिएका छन् । हरेक जन्ममा नाम-रूप अर्कै हुन्छ । यस्तो भनिँदैन, फलानाले ८४ जन्म लिन्छ । होइन, आत्माले ८४ जन्म लिन्छ । शरीर त बदलिँदै जान्छ । तिम्रो बुद्धिमा यी सबै कुरा छन् । सारा ज्ञान बुद्धिमा रहनुपर्छ । कोही आउँछ भने उनलाई सम्झाऊ । आरम्भमा थियो नै देवी-देवताहरूको राज्य फेरि मध्यमा रावण राज्य भयो । सिँढी भर्दै गए । सत्ययुगमा भनिन्छ सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमोमा भर्छन् । चक्र घुमिरहन्छ । कोही-कोहीले भन्छन्— बाबालाई के पन्यो जसले हामीलाई ८४ को चक्रमा ल्याउनुभयो ? तर यो त सृष्टि चक्र अनादि बनेको छ । यसको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु छ । मनुष्य भएर यदि जान्दैन भने ऊ नास्तिक हो । जान्नाले तिमीलाई अति उच्च पद मिल्छ । यो पढाइ कति उच्च छ । ठूलो परीक्षा पास गर्नेको दिलमा खुशी हुन्छ नि, हामीले उच्च पद पाउँछौं । तिमीले जान्दछौ— यी लक्ष्मी-नारायणले आफ्नो पूर्व जन्ममा सिकेर फेरि मनुष्यबाट देवता बन्छन् ।

यस पढाइले यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ । पढाइले कति उच्च पद मिल्छ । आश्चर्य छ नि । यति ठूला-ठूला मन्दिर जुन बनाउँछन् अथवा जुन ठूला-ठूला विद्वान् आदि छन् उनीहरूसँग सोध— सत्ययुग आदिमा यिनीहरूले कसरी जन्म लिए ? त्यो बताउन सक्दैनन् । तिमी जान्दछौ— यो त गीतावाला राजयोग नै हो । गीता पढ्दै आएका छन् तर त्यसबाट केही फाइदा छैन । अब तिमीलाई

२०७२ मंसिर १८ शुक्रबार ०४-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

बाबा बसेर सुनाउनुहुन्छ। तिमीले भन्दछौ— बाबा, हामी पहिले हजुरसँग ५ हजार वर्ष पहिले पनि मिलेका थियौं। किन मिलेका थियौ ? स्वर्गको वर्सा लिन, लक्ष्मी-नारायण बन्नको लागि। कुनै पनि सानो, ठूलो, वृद्ध आदि जति पनि आउँछन्, उनलाई यो अवश्य सिकाइएको हुन्छ। लक्ष्य-उद्देश्य नै यही हो। सत्य नारायणको सच्चा कथा हो नि। यो पनि तिमीले जान्दछौ— राजाई स्थापना भइरहेको छ। जसले राम्रोसँग बुझ्दछ, उसलाई आन्तरिक खुशी हुन्छ। बाबाले सोध्नुहुन्छ— हिम्मत छ हैन राजाई लिने ? भन्छन्— बाबा अवश्य छ, हामी पढ्छौं नै नरबाट नारायण बन्न। यति बेलासम्म हामीले आफूलाई शरीर सम्भेर बसेका थियौं, अब बाबाले हामीलाई हाम्रो सत्य बाटो बताउनु भएको छ। देही-अभिमानी बन्नमा मेहनत लाग्छ। घरी-घरी आफ्नो नाम-रूपमा फँस्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यो नाम-रूपबाट अलग हुनु छ। अब आत्मा पनि नाम त हो नि ? बाबा हुनुहुन्छ सर्वोच्च परमपिता, लौकिक पितालाई परमपिता भनिदैन। परम शब्द एउटै बाबालाई नै दिइएको छ। वाह गुरु ! पनि उहाँलाई भनिन्छ। तिमीले सिक्खहरूलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। ग्रन्थ साहेबमा त पूरा वर्णन छ। अरू कुनै शास्त्रमा यति वर्णन छैन जति ग्रन्थमा, जप साहेब सुखमनीमा छन्। यी दुई नै मुख्य शब्द हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ— साहेबलाई याद गर्नु भने तिमीलाई २१ जन्मको लागि सुख मिल्छ। यसमा अलमलिनुपर्ने त कुरै छैन। बाबा धेरै सहज गरेर सम्झाउनुहुन्छ— कति हिन्दू ट्रान्सफर भएर सिक्ख बनेका छन्।

तिमीले मनुष्यलाई मार्ग बताउनको लागि कति चित्र आदि बनाउँछौ। कति सहज सम्झाउन सक्छौ— तिमी आत्मा हौ, पछि भिन्न-भिन्न धर्महरूमा आउनु भयो। यो विभिन्न धर्महरूको वृक्ष हो, अरू कसैलाई पनि थाहा छैन, क्राइस्ट कसरी आउँछन्। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो— नयाँ आत्माको कर्मभोग हुन सक्दैन। क्राइस्टको आत्माले कुनै विकर्म गरेका थिएनन्, जसको सजाय मिलोस्। सतोप्रधान आत्मा नै आउँछ, जसमा आएर प्रवेश गर्छ उनलाई क्रसमा चढाइन्छ, क्राइस्टलाई होइन। ऊ त गएर अर्को जन्म लिएर ठूलो पद पाउँछ। पोपको पनि चित्र छ।

यतिबेला यो सारा दुनियाँ बिलकुल कौडी समान छ। तिमी पनि थियौ। अब तिमी हीरा समान बनिरहेका छौ। यस्तो होइन, उनको बच्चाहरूले पछि खान्छन्। तिमी आफ्नो हात भरपुर गरेर जान्छौ, बाँकी सबै खाली हात जान्छन्। तिमी भरपुर हुनको लागि नै पढ्छौ। यो पनि जान्दछौ— कल्प पहिले जो आएका थिए उनै आउँछन्। थोरै मात्र सुने पनि आउँछन्। सबैलाई त देख्न सकिदैन। तिमीले धेरै प्रजा बनाउँछौ, बाबाले सबैलाई त देख्न सक्नुहुन्न। थोरै सुने पनि प्रजा बन्दै जान्छन्। तिमीले गन्न पनि सक्दैनौ।

तिमी बच्चाहरू सेवामा छौ, बाबा पनि सेवामा हुनुहुन्छ। बाबा सेवा विना रहन सक्नुहुन्न। दिनहुँ सबैरेन सेवा गर्न आउनुहुन्छ। सत्सङ्ग आदि पनि बिहानै गर्छन्। यतिबेला सबैलाई फुर्सद हुन्छ। बाबा त भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरू घरबाट बिहान धेरै चाँडै पनि आउनुहुन्न र रातमा पनि आउनु हुँदैन किनकि दिन-प्रतिदिन दुनियाँ धेरै खराब हुँदै जाँदै छ। त्यसैले गल्ली-गल्लीमा सेन्टर यति नजिक हुनुपर्छ, जहाँ घरबाट निस्कने बित्तिकै सेन्टरमा पुगियोस्, सजिलो होस्। तिम्रो वृद्धि हुँदै जान्छ, तब राजधानी स्थापना हुन्छ। बाबाले धेरै सहज सम्झाउनु हुन्छ। यो राजयोगद्वारा स्थापना गर्दै हुनुहुन्छ। बाँकी यो सारा दुनियाँ हुँदै हुँदैन। प्रजा त कति बन्छन्। माला पनि बन्नु छ। मुख्य

२०७२ मंसिर १८ शुक्रबार ०४-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन त जसले धेरैको सेवा गरेर आफू समान बनाउँछन्, उनै मालाका दाना बन्छन्। भक्तहरू माला घुमाउँछन् तर अर्थ कति पनि बुझ्दैनन्। धेरै गुरुहरूले माला जप्नको लागि दिन्छन्, बुद्धि यसैमा लागि रहोस् भनेर। काम महाशत्रु हो, दिन-प्रतिदिन धेरै कडा हुँदै जान्छ। तमोप्रधान बन्दै जान्छन्। यो दुनियाँ धेरै गन्दा छ। बाबालाई धेरैले भन्छन्— हामी त धेरै दिक्क भइसकेका छौं, चाँडै नै सत्ययुगमा लैजानुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ— धैर्य गर, स्थापना हुनु नै छ— यो खातिरी हो, यो खातिरीले नै तिमीलाई लैजान्छ। बच्चाहरूलाई यो पनि बताइएको छ— तिमी आत्माहरू परमधामबाट आएका हौ, फेरि त्यहीं जानु छ, फेरि आउँछौ पार्ट खेलन। त्यसैले परमधामलाई याद गर्नुपर्छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ। यही सन्देश सबैलाई दिनु छ। अरू कुनै पैगम्बर मेसेन्जर आदि छँदै छैनन्। उनीहरूले त मुक्तिधामबाट तल ल्याउँछन्। फेरि उनीहरूलाई सिँढी तल उत्रिनु छ। जब पूरै तमोप्रधान बन्छन् तब फेरि बाबा आएर सबैलाई सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ। तिम्रै कारण सबैलाई फर्केर जानु पर्ने हुन्छ किनकि तिमीलाई नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ नि। यो पनि ड्रामा बनेको छ। बच्चाहरूमा धेरै नशा रहनुपर्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यो देहको नाम रूपदेखि अलग भएर देही-अभिमानी बन्नु छ। यस्तो चलन चल्नु छैन जसबाट सतगुरुको निन्दा हुन्छ।
- २) मालाको दाना बन्नको लागि धेरैलाई आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ। आन्तरिक खुशीमा रहनु छ, हामी राज्य लिनको लागि पढिरहेका छौं। यो पढाइ हो नै नरबाट नारायण बन्नको लागि।

वरदानः— “हुन्छ हजुर” को पाठद्वारा सेवामा महान् बन्ने सबैको आशीर्वादको पात्र भव

कुनै पनि सेवा खुशी र उमंगले गर्दै जाँदा सदा ध्यान रहोस्, जुन सेवा छ त्यसमा सबैको आशीर्वाद प्राप्त होस्। किनकि जहाँ आशीर्वाद हुन्छ त्यहाँ मेहनत हुँदैन। अब यही लक्ष्य रहोस्— जसको सम्पर्कमा आउँछौ उसको आशीर्वाद लिदै जाऊ। “हुन्छ हजुर” को पाठ नै आशीर्वाद प्राप्त गर्ने साधन हो। कोही गलत छ भने पनि उसलाई गलत भनेर धक्का दिनुको सट्टा सहारा दिएर खडा गर। सहयोगी बन। उसबाट पनि सन्तुष्टताको आशीर्वाद मिल्छ। जो आशीर्वाद लिनमा महान् हुन्छ ऊ स्वतः महान् बन्न पुग्छ।

स्लोगनः— कडा परिश्रम गर्नुको साथसाथै आफ्नो स्थिति पनि मजबुत बनाउने लक्ष्य राख।